

Жидівський котел

Якомусь орендареві пропав котел із вишніці, що то горівки на алембик проганяв ся. Не знати, хто украв; ходит Жиди, тріпає руками, сварит на Іванка, що не пильнував. Але тот відгукнув до Жиди: „Нек тобі, нехристе! чорт знає де що пропаде, то все до мене, ще я буду твого жидівського кітла естеріт? Було собі з своєю Сурою та бахурами засісти та естерити.“ Жид бачит, що сваркою нічого не зробит з Іваном, дає йому горівки: „На Іванку, напий ся, та не лай, не свари ся, а скажи таки правду, чи не взяло ти?“ — „Віс твій котел брав.“ — „Цить, цить, Іванку! пай йому лихо матері, хто взяв; але ти довідай ся, хто его взяв, а я тобі ще горівки дам та й пачку тютюну дам; ти таке мудре, Іване, ти було в дворі, ти було у вінеку, ти всеюди було то все знаєш.“ Так він таки: пі і